

Prangalı Hayatlar

– Arzeni · 04 Ekim 2011

Ey Can Dostum!

"Bir an gülmek için, hayat boyu ağlamak"

"Sevmeyi bilseydin, hep ağlardın"

"Anlayanlar, ağlayabilenlerdir"

Bu sözleri, üçer aylık dönemlerde gönderdiğin mektuplarda yazmış ve satır satır işlemiştin beynime. Hem de bin bir sitemle... Sitemlerin başım üstüne de yazdığın son üç mektubu hatırlamaman ve bu iletiklerini unutmama pek anlam veremedim...

Hatırlıyorum o günleri; kararsızlık, karamsarlık, karanlık... Hayatımı karaya bağlayan ne kadar her yanı kararmış cümle varsa üstüme üstüme geliyordu. Çare olarak yazdığım mektuplara verdiğin cevapları içeren son üç mektuba: "Hatırlamıyorum " diyerek gönderdiğin tek cümlelik son mektubunu da ekleyerek gönderiyorum bu son mektubumu. İnşallah, mektupları gördükten sonra:" Bunları ben yazmadım, bu yazı benim değil!" demezsin. Vallahi darılırim! Hem de derdime derman olmuş, hayatıma yön veren mektupları iade ediyorken.

Hayata küsmüşlüğü anılamıyorum. Yoksa başkalarına akıl vermek daha mı kolay? Bin bir acı içinde kıvranan birine; "Seni anlıyorum, ama..." ile başlayan cümlelerin sonuna eklediğin ilmî, içtimaî, dinî ve sosyal içerikli o kadar cümleyi kuran sen iken. Beni, en girift ve sarp kanyonların içinde bir oradan bir oraya çarpan adamı kurtarmışken ."Ama gözyaşlarım kurumuyor hiç? " soruma "O gözyaşları aktığı müddetçe korkma, onlar senin dermanındır, kurursa kork" diye bitirdiğin, ilk mektuptu; güneşi güneş olarak hissettiğim, yaşamanın nefes almak olduğunu gördüğüm.

Sonrasında, dünyaya bakış açımı değiştirmiştin. Girdiğim karanlık sokaklara bir daha girmemek üzere koşarak uzaklaşmıştım. Fevri çıkışlarımı, saldırganlığımı üzerimden çıkarmış, yerine munis ve anlayış kıyafetlerini giymiştin. İlk etapta üzerime oturmadı, eğreti durdu ama sonrasında alıştım ve hiç çıkartmadım onları. "Empati yap!" diyordun.

Zorlandım ilk zamanlar. Karısı ve çocukları öldürülmüş, dünyası kararmış bir adam neler yapmazdı ki? Adliyeye götürülürken katile saldırmış gözünü morartmıştım. Polisler zor zapt ettiler. Salladığım son tekme, şerefsizin yerine, o canım polise denk gelmiş...

Ah dostum ah! Beraber yiyip içtiğim, dostum dediğim adamın bunu yapması zoruma gitmişti. Beni, aslı kabımdan çıkarıp, şeytanî kaplara boşaltan bu durumu bir tek sen anlamıştın...

"Sevmeyi bilmek, paylaşabilmektir. Güzel günleri paylaşmak güzel lakin zor günleri paylaşmak dostluk ister.Dostlarını iyi seç; her yüzüne güleni, evine gidip geleni dost sanma..."

Meğer ne kadar doğruymuş. Sahil kenarında, balıkçı Memed'in derme çatma kulübesinin önünde yediğimiz ekmek arası... İkinci dürümden sonra içmiştik o son kahveleri. O, son kahvenin paylaştıklarıydı bu cümleler...

Bir an, bir ömür olabiliyor... Koca bir ömür, an'ın içine nasıl girer? Anladım! Anlamaz olaydım. Boşuna dememişler ; "Bir musibet, bin nasihatten evladır" diye. Atalarımızın tecrübelerini tekrar tecrübe etmenin anlamsızlığını anlamak için illâki bin badire atlatmak mı gerek?

Dostum, İnan, kolay zamanda yaptığın dostane cümleleri dinlememek bana pahalıya patladı. Lâkin, sonrasında yazdığın bu üç mektubun terapi gücü anlatılmaz. Bana verdiğin güç, yazdığın her biri, edebi şah eser konumunda ki mektuplar sayesinde.

Lütfen, bu mektupları salimen oku! Sonra bir daha mektuplaşalım. Kendi ilacın kendin ol... Çünkü ben senin kadar bilgili, görmüş geçirmiş birisi değilim. Ne de senin gibi düşünce suçlusuyum. Seni, düşündün diye içeri attılar! Beni de düşünmeden yaptığım için! Ne garip bir dünya değil mi?Bu son yaşadıklarım cehaletimin zirvesiydi.Cahillik, yol bilmezlik, acemilik, fevrilik zor şeyler be abi !Gerçi, yurt dışında ceza evinde yatmak,benim gibi yurt içinde yatmaktan daha zor biliyorum...Ama sen de unutma ki Sinop ceza evi, memleketin en zor cezaevlerindendir... Cezaevi girişinde; boyaları bile, bin ah ile dolu duvarda yazan şiirinde ne diyor Sabahattin Ali :

Başın öne eğilmesin
Aldırma gönül aldırma
Ağladığın duyulmasın
Aldırma gönül, aldırma

Dışarda deli dalgalar
Gelip duvarları yalar
Seni bu sesler oyalar
Aldırma gönül, aldırma

Görmesen bile denizi
Yukarıya çevir gözü
Deniz dibidir gökyüzü
Aldırma gönül, aldırma

Dertlerin kalkınca şaha

Bir sitem yolla Allah'a
Görecek günler var daha
Aldırma gönül, aldırma

Kurşun ata ata biter
Yollar gide gide biter
Ceza yata yata biter
Aldırma gönül, aldırma

Evet dostum, kader mahkûmuyuz lâkin bu kötü kaderi yaşamak için kederli yolu biz seçmedik mi? Daha güzel günler yaşayabilirdik. Seni dinlemeliydim. Mektubunu geciktirme. İlaçlarını düzenli kullan olur mu? Biliyorum, eziyet ediyorlar! Zordasın ama sen güçlü bir insansın. Bana acını yaşatma olur mu?

Selamlarımla.

Dostun.